

בש"פ 7539/16 - תייסיר אבו שעבאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7539/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
תייסיר אבו שעבאן

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום
4.9.2016 במ"ת 38383-12-15 שניתנה על ידי כבוד
השופט י' שפסר

כ"ח בתשרי התשע"ו (30.10.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד גיל גבאי
עו"ד מיכל רגב

בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי ערר בהתאם לסעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט י' שפסר) מיום 4.9.2016 במ"ת 38383-12-15, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאים המגבילים בהם הוא נתון.

כתב האישום וההליכים עד כה

2. נגד העורר ושלושה נאשמים נוספים (להלן ביחד: הנאשמים) הוגש ביום 18.12.2015 כתב אישום בן 14 אישומים - 13 מתוכם מיוחסים לנאשמת 1 (להלן: מיכל). האישום האחרון מייחס לנאשמים, והעורר ביניהם, עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); וסחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין.

3. על פי עובדות האישום האחרון, הנאשמים קשרו קשר לסחוט את עו"ד יהודה זינגר (להלן: המתלונן), אשר הגיש תלונה במשטרה בגין מעשי המרמה של מיכל - המיוחסים לה בכתב האישום. במסגרת הקשר יזמו הנאשמים סדרת פגישות עם המתלונן, במהלכן מסרו לו שמיכל טוענת כי הוא חב לה 6,000,000 ש"ח, וכי החוב עבר לגורמים בעולם התחתון. במסגרת פגישות אלו, העורר הציג עצמו כנציגה ועורך דינה של מיכל והשמיע בפני המתלונן איומים מפורשים ומשתמעים בנוגע לאותו חוב כגון "אין כאן בית משפט... לצדק שלנו לא צריך בית משפט" וכדומה, ואף "פסק" באחת מהפגישות, שהתקיימה בביתו של העורר, כי על המתלונן להשיב למיכל את הכספים המדוברים.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של העורר ושל הנאשמים האחרים עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. לאחר שבחן את החומרים הרלוונטיים ושמע את טיעוני הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי (השופט ד' מרשק מרום) בהחלטתו מיום 7.1.2016 (להלן: החלטת השופט מרשק מרום) כי קיימות ראיות לכאורה כנגד כל הנאשמים וכי טענותיהם בדבר אמינותו של המתלונן מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי. כמו כן נקבע כי כעקרון, כנגד כל הנאשמים עומדת עילת מעצר של מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים. יחד עם זאת, בית המשפט סבר כי יש ליתן משקל להתנהלותו של המתלונן - ובין היתר את עמידתו בקשר עם גורמים עברייניים, הגעתו לכל הפגישות מיוזמתו ואת השיהוי שבהגשת התלונה - באופן שישליך על המסוכנות הנשקפת מן הנאשמים. לפיכך נקבע כי הסיכון הנשקף מן הנאשמים הוא סיכון מתון שניתן להפיגו בחלופת מעצר סבירה אף ללא קבלת תסקיר שירות מבחן. על כן, בעניינו של העורר, בית המשפט המחוזי הורה כי הוא ישהה בתנאי מעצר בית לילי בין השעות 16:00-08:00 ותחת פיקוח ביתר שעות היממה וכן הורה על הפקדת ערבויות ואיסור יצירת קשר עם המתלונן ויתר הנאשמים.

5. ביום 18.8.2016 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטת השופט מרשק מרום - זאת לאחר שבקשה קודמת שהגיש נמחקה נוכח קיומן של טענות שהן בבחינת ערר. בבקשתו העורר ביקש לבטל את התנאים המגבילים בעניינו, למעט איסור יצירת קשר עם יתר הנאשמים. נטען כי ביטול התנאים מוצדק מאחר שהעורר הוכיח כי ניתן ליתן בו אמן בכך שהותר לו לצאת לחופשה וכן לאור חלוף הזמן. בית המשפט המחוזי (השופט י' שפסר) דחה את הבקשה בקבעו כי מדובר בתנאי שחרור מקלים ומאוזנים בהינתן חומרת האירועים המיוחסים לעורר והדומיננטיות שלו בפרשה. מכאן הערר.

הערר

6. בערר שלפניי, העורר גורס כי בית המשפט המחוזי שגה משדחה את בקשתו לביטול התנאים המגבילים. לדידו, התנהלותו של המתלונן של עצמו, לרבות השיהוי בהגשת התלונה, מצביעים על כך שהסיכון הנשקף מהעורר הוא סיכון מתון בלבד. בנוסף, לשיטת העורר קיימים חשדות למרמה נגד המתלונן, חשדות שנחקר בגינם אך לא הבשילו לכתב אישום נגדו. לטענת העורר, לחשדות אלה משמעות רבה בשל העובדה שעדותו של המתלונן היא העדות המרכזית נגד העורר. בנוסף, חוזר העורר על טיעונו בבקשה לעיון חוזר, לפיהם נתוניו האישיים - היותו אדם מתפקד, עורך דין במקצועו, ועברו הנקי - יחד עם חלוף הזמן וקצב ההתקדמות האיטי של ההליך בתיק העיקרי, כל אלה יחדיו מצדיקים ביטול

התנאים המגבילים.

7. יוער כי העורר ביקש שערר זה יתייחס להחלטת בית המשפט המחוזי (השופטת נ' בכור) מיום 26.10.2016, בגדרה נדחתה בקשה נוספת לעיון חוזר שהגיש העורר, זאת לאחר שבוטלו התנאים המגבילים של שני נאשמים אחרים בתיק, עימם הגיעה המשיבה להסדר טיעון. נטען כי לאור העובדה שנאשמים אלו שוחררו - על אף שלא עומדת להם עוד חזקת החפות ועל אף שמסוכנותם לא פחתה - הרי שמקל וחומר יש להורות על שחרורו של העורר, אשר עומד על חפזו.

8. המשיבה, מצדה, מתנגדת לביטול התנאים המגבילים שהוטלו על העורר וטוענת כי מדובר בתנאים מאוזנים ומקלים. לעמדת המשיבה, התנהלותו ומעשיו של העורר - אשר נפרסו על פני מספר אירועים - מאפיינים התנהלות של "עולם תחתון" ומצביעים על הדומיננטיות שלו ועל מסוכנותו הגבוהה. המשיבה גורסת כי יש להבחין בין עניינו של העורר לעניינם של הנאשמים שהורשעו במסגרת הסדר הטיעון, כאשר אלה האחרונים לקחו אחריות על מעשיהם והודו, ומן העורר, מאידך גיסא, נשקפת סכנת שיבוש הליכי משפט. אשר לקצב התקדמות ההליך בתיק העיקרי - המשיבה ציינה כי תבקש מבית המשפט המחוזי לקבוע מועדי הוכחות נוספים בכדי להאיץ את התקדמותו.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בהודעת הערר ובהחלטותיו של בית המשפט המחוזי, ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

10. הלכה היא כי בבוא בית המשפט לבחון אפשרות הקלה או ביטול תנאים מגבילים שהושתו על נאשם בהליך פלילי, עליו לבחון את נסיבות המקרה שלפניו ולאזן בין האינטרס הציבורי לבין זכותו של העורר לחירות (ראו: בש"פ 4386/10 אזרד נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (30.6.2010)). בין היתר, יבחן בית המשפט את אופן עמידתו של העורר בתנאי חלופת המעצר; את נסיבותיו האישיות; את חלופת הזמן מאז שחרורו לחלופה; ואת קצב התקדמות ההליך (ראו למשל: בש"פ 7700/08 זוהר נ' מדינת ישראל (17.9.2008); וכן ראו: בש"פ 6286/06 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (21.8.2006)).

11. בחנתי את החלטות בית המשפט המחוזי, והגעתי למסקנה כי בית המשפט עשה את המיטב כדי לאזן בין האינטרסים של העורר לבין האינטרס הציבורי והצורך להקפיד על הגשמת תכלית המעצר. אמנם, אין חולק כי מעצר בית לילי מהווה הגבלה על חירותו של העורר, אולם ביטול מוחלט של כל תנאי חלופת המעצר שמור למי שזכאי לחירות מלאה, ויש לזכור כי לעורר מיוחסות עבירות חמורות. בהקשר זה אין בידי לקבל את טענת העורר לפיה הוא היה גורם לא מרכזי בתכנית העבריינית - לצורך כך די לעיין בהחלטותיו השונות של בית המשפט המחוזי בעניינו של העורר. זאת ועוד, טענותיו של העורר ביחס להתנהלות המתלונן בפרשה דנן קיבלו מקומן בהחלטת השופטת מרשק מרום ולא בכדי שוחרר הוא לחלופת מעצר עוד בטרם הוגש בעניינו תסקיר שירות המבחן. משכך, בנסיבות העניין ועקב מסוכנותו של העורר הנובעת מן המעשים המיוחסים לו - מסוכנות שאמנם נקבע כמתונה, אולם היא עודנה קיימת ויש לאיינה - הפגיעה בזכותו להתהלך חופשי ללא כל פיקוח, אינה חמורה במידה כזו המצדיקה התערבות. בנוסף, לא מצאתי הצדקה להשוות את מצבו של העורר למצבם של הנאשמים האחרים שהודו במיוחס להם במסגרת הסדר טיעון. על כן, סבורני כי התנאים המגבילים הינם מאוזנים ומקלים בנסיבות העניין, ואין בידי לקבל את הערר.

עמוד 3

12. סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, ל' בתשרי התשע"ז (1.11.2016).

ש ו פ ט
